

לכאורה, לא חושג בפגישה מאומה. ולמרות זאת, חושג בה כל־כך הרבה.

באותו ערב פתחו המצרים בהפגזה על המוצב השכן לנו. מוצב זה היה שייך כבר לגיזרה השכנה, לא שלנו, וגם המוצב המצרי שהפגזו היה שייך לגיזרה המצרית השכנה, לא זו שממולנו. עם התפוצץ הפגז הראשון, התקשר מפקד ה־גיזרה המצרי שמולנו עם משקיפי האו"ם, ביקש לתדע למפקד הגיזרה שלנו כי בגיזרתו שלו הוא ממשיך לשמור על השקט, בתנאי שגם אנחנו לא נפתח.

התוצאה: בעוד בגיזרה הסמוכה הוחלפה אש, נשמר בגיזרתנו השקט.

מובן שלוא היינו מקבלים הוראה לסייע למוצב המתקף, היינו מבצעים אותה. אולם האש היתה יכולה בקלות להתפשט גם לגיזרתנו גם בהיעדר פקודה כזו. זה טיבעה של אש.

ואילו הפעם, בעקבות השיחה בצהריים, נמנעו נפגעים בגיזרתנו בערב.

המפקד הקדים

- ואיחר

למחרת בבוקר התקשרו המצרים עם אנשי האו"ם והודיעו לנו כי מפקדם יקדים לשוב מחופשתו, וניתן לקר בוע את הפגישה בעשר בבוקר, לא בצהריים, כפי שנקבע אתמול. התשובה הישראלית היתה חיובית.

הוחלט כי עד הפגישה, יושבת ה־טרקטור, אם המצרים טרחו להוכיח את רצונם הטוב על־ידי הזעקת מפקדם מוקדם יותר מחופשתו, מן היאה שגם אנחנו נעשה ג'סטא.

העמדות המצריות, בקידמת התמונה — שק החול של העמדה הישראלית, בשטח באמצע — גדר תיל, התמונה למטה היא צילום מוגדל של התמונה שלמעלה, באמצעות משקפת. ניתן להבחין במשקיפי האו"ם החובשים ברטיס (השמאלי ביניהם מחזיק בדגל), בקצינים המצריים (בבגדים בהירים יותר) ובחיילים הישראליים.

פגישה מצרית־ישראלית
אי־שם מדרום לאיסמעיליה. קבוצת האנשים העומדת ליד מיגדל המים, בקרחת שבחורשת המאנגו (מסומן בעיגול) הם מפקדי הגיזרה הישראלים והמצרים ומשקיפי האו"ם. מאחורי מיגדל המים, בין העצים —

אש — הסכמנו אנחנו לאפשר להם למתוח גדר־תיל בחזית המוצב שלהם.

נוסה להשמיד

כ? זה התרחש לפני שבועיים. בשבועיים שחלפו, לא אירעה כל תקרית בגיזרתנו, ויחד עם זה, כיצענו את עבודות הביצורים במלואן, בלי לוותר כהא־זה על צרכינו. בעוד שלפני כן היתה ה־גיזרה שלנו אחת החמות באיזור איסמעיליה, היתה עתה הרגועה ביותר.

לכולנו היה ברור שאם תתחדש הלחימה, העולם כולו.

לכולנו היה ברור שאם תתחדש הלחימה, תיעלם האידיליה, ושוב ננסה להשמיד איש את רעהו.

לכולנו היה ברור שאם המפקד המצרי יקבל הוראה להמס את האיזור, הוא יבצע אותה במלואה.

אבל לכולנו גם היה ברור, שבהיעדר כל האילואים הללו — חלפו על שני ה־צדדים שבועיים של שקט, ללא כל הררי גיבס ופצועים.

וכל זה, בגלל שתצלחנו לחלחף את ה־יריות כדיבורים.

אר אתה במקום, הציע המפקד המצרי לישראל, ואז יהיה לנו ביטחון שלא תפרוץ אש בטעות.

הפגישה נסתיימה באווירת שלום, כה מוזרה בין אויבים.

בימים הקרובים נמשכו תקריות־אש, בי עיקר הפגזות, בגזרות הסמוכות. בגיזרתנו המשיך לשרור שקט.

במהלך ההפגזות המצריות על כוחותינו

אין טרקטור. האם היית מסכים להפקיר לסכן את חיי אנשיך בגלל בקשה כזו?

הסרן המצרי לא ענה, תלה עיניו בר מפקדו הבכיר. זה היראה קלות, אחר הניף ידו בתנועת ביטול:

"כל העניין עם הטרקטור הוא יותר מדי אידיולוגי מכדי שנקדיש לו זמן כה רב." קבע, "אתם יכולים לעבוד איתו במוצב. רק היוזרו שלא לנסות לגנוב שטח."

וכך נפוגה אוירת המתח, והתפתחה שיר חופשית ולבבית. הקצין המצרי טפח על שכם בן־עירו הישראלי. זה התעוות בבדיחות־הדעת, כאילו הכאיבה לו הטפחית: "ולא, למה תכה אותי?" שאל, "אני מכה אותך?" צחק המצרי, "איך אכה אותך, ואני כל־כך מבוסס ממך?"

העצים

מתים זקופים

המידואימניקים מבין שני הצדדים החלו משוחחים על בעיות המשפחה והחיים האזרחיים. אנשי־הקבע החליפו רשמים בדבר תנאי־השירות. אחר הפכה השיחה החופשית למעשית יותר: שני הצדדים ניסו לתאם את לוח־הזמנים של חופשותיהם: "כשאני אצא לחופשה, תיש-

אך הפגישה התקיימה בכל זאת בצהרי היום, לא בעשר. הסיבה: המפקד המצרי החליט לקצר את הדרך למקום המיפגש, ובמקום לנוע לאורך שביל העפר המסומן, בחר להתקדם, בלויית פמלייתו ואנשי ה־או"ם, כשהוא חותך את השטח. בדרך הוא נתקל בכביצה טובענית שחסמה את דרכו, ונאלץ לטוב ולעשות את כל הדרך חזרה. כך הגיע באיחור של שעותיים, מתנשם ומתנשף לאחר המסע הארוך.

עניין

אידיולוגי

הפעם היתה הפגישה נינוחה יותר כבר מתחילתה. הצדדים שוחחו ביניהם ישירות, אך למרות כל מיטען הרצון הטוב, לא הגיעו לסיכום בפרשת הטרקטור.

ושוב הציל את המצב איש האוניברסיטה. שוב פנה לטרן המצרי: "בוא נדבר גלויות", אמר לו, "יד על הלב. אני אשאל אותך משהו, ואתה תענה לי בכנות. אני אתה היית נוהג. וכמו שתענה לי, כך ננהג אנחנו."

"מה היית אתה עושה אם כן, לוא היית צריך להפעיל טרקטור כדי להגן על חיי חייליך, והצד השני היה בא ודורש ממך להפסיק להפעיל אותו, רק בגלל שגם לו